

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 591/2017-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka o sťažnosti [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Samcom, Národná 15, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 835/2011, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 835/2011 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 835/2011 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Senica povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Senica je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 512,05 € (slovom päťstodvanásť eur a päť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Branislava Samca do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 835/2011 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 29. novembra 2011 na Exekútorskom úrade [REDAKOVANÉ] návrh na vykonanie exekúcie na uspokojenie jeho pohľadávky priznanej vykonateľným uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 407/2011. Okresný súd vydal 21. decembra 2011 poverenie na vykonanie exekúcie. Povinný vzniesol 9. marca 2012 u súdneho exekútora námietky proti exekúcii. Okresný súd uznesením z 5. novembra 2012 vyhovel vzneseným námietkam povinného. Sťažovateľ podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 23 CoE 317/2013 zo 17. februára 2014 tak, že zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ zhodnotil, že okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti vo veci nekoná. Zároveň poukázal na skutočnosť, že od vydania uznesenia krajského súdu do podania sťažnosti uplynuli už viac ako 3 roky a 8 mesiacov.

4. Sťažovateľ namieta absolútnu nečinnosť okresného súdu, a to aj vzhľadom na to, že uvedené konanie považuje za minimálne náročné. Podľa názoru sťažovateľa on žiadnym spôsobom nesťažil postup súdu ani neprispel k priet'ahom v konaní.

5. Sťažovateľ zároveň špecifikoval obdobia, keď podľa jeho názoru vznikli priet'ahy v namietanom konaní, a uviedol: „- od doručenia vyjadrenia sťažovateľa k námietkam povinného súdu (odoslané poštou 10.4.2012) do vydania rozhodnutia súdu o námietkach dňa 5.11.2012 - takmer 7 mesiacov

- od 26.2.2014 (deň doručenia uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.2.2014 sp. zn. 23CoE/317/2013-74 Okresnému súdu Senica), až do dňa podania sťažnosti - viac ako 3 roky a 8 mesiacov.“

6. Keďže sťažovateľ postup okresného súdu v namietanom konaní hodnotí ako postup porušujúci jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo [REDAKOVANÉ], na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 5Er/835/2011 bolo porušené.

Okresnému súdu Senica sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5Er/835/2011 konal bez zbytočných priet'ahov.

[REDAKOVANÉ], sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 500,-€ (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Senica povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Senica je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ], náhradu trov právneho zastúpenia vo výške [REDAKOVANÉ].

374,80 € na účet advokáta JUDr. Branislava Samca, vedený vo [REDAKOVANÉ], do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

7. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady pre prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 591/2017-16 z 5. decembra 2017 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 6. decembra 2017 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

9. Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku sp. zn. Spr. 84/17-V doručenom ústavnému súdu 27. decembra 2017 uviedol:

„V súvislosti s podanou sťažnosťou oprávneného [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného JUDr. Branislavom Samcom, so sídlom Národná 15, Žilina na priesťahy v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/835/2011 súd v danej veci uvádza nasledovné skutočnosti.

Po preštudovaní spisového materiálu som zistil, že oprávnený podal dňa 29.11.2011 na exekútorskú úradu [REDAKOVANÉ] návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky vo výške 71,82 € s príslušenstvom, na základe čoho súdny exekútor dňa 15. 12. 2011 podal na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia.

Tunajší súd následne dňa 21.12.2011 vydal poverenie, a to na základe vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/407/201 1 zo dňa 02.11.2011.

Dňa 28.03.2012 boli tunajšiemu súdu prostredníctvom súdneho exekútora doručené námietky povinného [REDAKOVANÉ]. K uvedeným námietkam bolo dňa 12.04.2012 doručené vyjadrenie oprávneného, ktoré bolo dňa 6.9.2012 zaslané na

vyjadrenie povinnému a dňa 05.10.2012 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie povinného k vyjadreniu oprávneného.

Následne dňa 05.11.2012 tunajší súd uznesením č.k. 5Er/835/2011-56 vyhovel vzneseným námietkam povinného. Oprávnený podal voči danému uzneseniu prostredníctvom svojho zástupcu dňa 02.01.2013 odvolanie, ku ktorému dňa 02.05.2013 bolo doručené vyjadrenie povinného. Na žiadosť Okresného súdu Čadca bol spis zapožičaný k ich konaniu 4Cb 26/2012, kde bol vytýčený termín pojednávania na 4.7.2013. Spis bol vrátený dňa 9.7.2013.

Dňa 26.07.2013 bola vypracovaná predkladacia správa pre Krajský súd Trnava, aby rozhodol o odvolaní oprávneného.

Tunajšiemu súdu bolo dňa 26.02.2014 doručené uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 23CoE/317/2013-74 zo dňa 17.02.2014, ktorým rozhodol o predmetnom odvolaní a to tak, že zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd Trnava v závere svojho rozhodnutia č.k. 23CoE/317/2013-74 zo dňa 17.02.2014 určil tunajšiemu súdu, že v ďalšom konaní bude potrebné dostatočne zistiť skutkový stav danej veci a to najmä tým, že sa vykoná dokazovanie ohľadom existencie pohľadávok povinného, ktoré sú predmetom započítania, ich výšky a splatnosti alebo určí prípadný okamih zániku vymáhanej pohľadávky oprávneného.

Vzhľadom na usmernenie Krajského súdu Trnava, tunajší súd dňa 10.11.2014 žiadal Okresný súd Čadca o rozhodnutie, prípadne o informáciu v akom štádiu sa nachádza konanie č. 4Cb/26/2012, nakoľko predmetom uvedeného konania bola pohľadávka, ktorej sa týkajú námietky podané v konaní č. 5Er/835/2011 vedenom na tunajšom súde, ktoré bolo napadnuté ústavnou sťažnosťou. Dňa 09.12.2014 bola na tunajší súd doručená odpoveď, že Okresný súd Čadca má v danom konaní vytýčený termín pojednávania, a to na deň 10.02.2015. Dňa 31.07.2015 tunajší súd žiadal opätovne Okresný súd Čadca o stav konania č. 4Cb/26/2012, pričom nám bolo oznámené, že vo veci bol dňa 25.06.2015 vyhlásený rozsudok, ktorý však nenadobudol právoplatnosť, nakoľko dňa 14.07.2015 bolo voči nemu podané odvolanie.

Dňa 16.02.2017 tunajší súd žiadal Okresný súd Čadca o informáciu, v akom štádiu sa v súčasnosti nachádza konanie č. 4Cb/26/2012. Uvedená žiadosť bola Okresnému súdu Čadca doručená dňa 16.02.2017, pričom na našu žiadosť neodpovedali. Na základe

uvedeného tunajší súd dňa 14.11.2017 urgoval Okresný súd Čadca, aby nám poskytli informáciu resp. rozhodnutie v konaní č. 4Cb/26/2012. no doposiaľ nám požadovanú informáciu neposkytli.

Rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní č. 5Er/835/2011 závisí od rozhodnutia Okresného súdu Čadca v konaní č. 4Cb/26/2012. nakoľko ide o súvisiaci predmet konania - pohľadávku, ktorej existenciu resp. neexistenciu má tunajší súd opätovne preskúmať a následne opätovne rozhodnúť o podaných námietkach.

Z horeuvedeného je zrejmé, že súd vo veci vykonáva potrebné procesné úkony a preto nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľa, že súd vo veci nekoná.

Súhlasím, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

10. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedu okresného súdu doručenom ústavnému súdu 17. januára 2018 uviedol:

«Chronológia exekučného konania, ktorú uviedol Porušovateľ zodpovedá skutočnosti až do dňa doručenia uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.2.2014 sp. zn. 23CoE/317/2013-74 Okresnému súdu Senica - 26.2.2014. Porušovateľ vo svojom vyjadrení žiadnym spôsobom nespochybnil prvý namietaný časový úsek prieťahov v konaní, ktorý nastal za obdobie od doručenia vyjadrenia Sťažovateľa k námietkam povinného súdu (odoslané poštou 10.4.2012) do vydania rozhodnutia súdu o námietkach dňa 5.11.2012 takmer 7 mesiacov.

Sťažovateľ sa nevie vyjadriť k relevantnosti dopytov Porušovateľa na Okresný súd v Čadci vo veci sp. zn. 4Cb/26/2012, ktoré mal Porušovateľ vykonať dňa 10.11.2014, dňa 16.2.2017 a dňa 14.11.2017 (urgencia), ale ak sú uvádzané údaje správne, aj tak možno hovoriť o ďalších nedôvodných prieťahoch v konaní a to v období od 10.11.2014 do 16.2.2017 - 27 mesiacov a v období od 16.2.2017 do 14.11.2017 - 9 mesiacov.

Porušovateľ je navyše nečinný dodnes, hoci Okresný súd Čadca vo veci sp. zn. 4Cb/26/2012- 654 rozhodol rozsudkom už dňa 5.9.2017, ktorým deklaroval neexistenciu pohľadávky povinného, ktorú sa snažil započítať voči pohľadávke Sťažovateľa uplatnenej v predmetnom exekučnom konaní. Rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 5.9.2017 sp. zn. 4Cb/26/2012-654, ktorý už nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, pritom Sťažovateľ priložil k svojej sťažnosti, takže musí byť Porušovateľovi známy, tento však nekoná.

Sťažovateľ po vyjadrení Porušovateľa teda upravuje obdobia nedôvodných prieťahov v konaní takto :

- od 10.4.2012 do 5.11.2012 - takmer 7 mesiacov,*
- od 10.11.2014 do 16.2.2017 - 27 mesiacov,*
- od 16.2.2017 do 14.11.2017 - 9 mesiacov,*
- od 14.11.2017 dodnes.*

Nedá sa preto stotožniť s tvrdením Porušovateľa, že vykonal všetky procesné úkony, rovnako sa nedá konštatovať že by „konal“ tak, ako mu to ukladajú procesné predpisy. Stačí len poukázať na skutočnosť, že exekučné konanie trvá už viac ako 6 rokov a Sťažovateľ sa o takýto stav žiadnym spôsobom nepričinil...

Zároveň Ústavnému súdu SR oznamujem, že súhlasím s tým, aby upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu, nakoľko mám za to, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.»

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v jeho právnej veci.

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou

účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne pred tým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (m. m. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

17. Preskúmaním doterajšieho priebehu namietaného konania pred okresným súdom ústavný súd zistil, že toto konanie nemožno hodnotiť ako právne zložité. Rozhodovanie

o námietkach v exekučnom konaní je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov.

18. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

19. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Zo sťažnosti, zapožičaného súdneho spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že okresný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie 21. decembra 2011. Dňa 28. marca 2012 doručil povinný súdnemu exekútorovi námietky na vykonanie exekúcie. K námietkam povinného sa vyjadril oprávnený 12. apríla 2012. Okresný súd vyzval 25. septembra 2012 povinného, aby preukázal právny dôvod svojej pohľadávky, pričom povinný reagoval na predmetnú výzvu 5. októbra 2012. Okresný súd rozhodol o námietkach povinného uznesením č. k. 5 Er 835/2011-56 z 5. novembra 2012, pričom jeho námietkam vyhovel. Proti predmetnému uzneseniu podal oprávnený odvolanie 2. januára 2013. Okresný súd vyzval 12. apríla 2013 povinného, aby sa v lehote 10 dní od doručenia odvolania k nemu vyjadril. Povinný sa k odvolaniu oprávneného vyjadril písomne 2. mája 2013. Okresný súd Čadca doručil 28. mája 2013 okresnému súdu žiadosť o zapožičanie súdneho spisu pre účely súdneho konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 Cb 26/2012, pričom súdny spis bol zapožičaný do 9. júla 2013. Po vrátení súdneho spisu predložil okresný súd tento spolu s odvolaním, ako aj vyjadrením povinného krajskému súdu 26. júla 2013. Krajský súd uznesením č. k. 23 CoE 317/2013-74 zo 17. februára 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“, resp. „zrušujúce uznesenie“) uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň uložil okresnému súdu povinnosť *„dostatočne zistiť skutkový stav tým, že vykoná riadne dokazovanie ohľadom existencie pohľadávok povinnej, ktoré sú predmetom započítania, ich*

výšky a splatnosti a ustáli okamih prípadného zániku vymáhanej pohľadávky oprávneného. V rozhodnutí sa súd prvého stupňa riadne vysporiada s tvrdeniami a námietkami účastníkov konania, odôvodní, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a na základe toho aplikuje príslušné ustanovenia právnych predpisov.“

Okresný súd 11. júna 2014 na základe žiadosti opätovne zapožičal súdny spis Okresnému súdu Čadca, pričom Okresný súd Čadca vrátil zapožičaný súdny spis 13. augusta 2014. Pre účely rozhodovania v napadnutom konaní okresný súd opakovane vyzýval Okresný súd Čadca o poskytnutie informácie o stave konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 Cb 26/2012, pričom tieto žiadosti boli zaslané prostredníctvom mailu 10. novembra 2014, 5. augusta 2015, 12. apríla 2016, 16. februára 2017 a naposledy 14. novembra 2017.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v konaní Okresného súdu Čadca bolo rozhodnuté 5. septembra 2017, pričom žaloba bola v plnom rozsahu zamietnutá. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. októbra 2017.

20. Nadväzne na vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom opisoval jednotlivé procesné úkony spočívajúce najmä v zisťovaní stavu konania na Okresnom súde Čadca, ústavný súd poukazuje na svoju rozsiahlu konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Ústavný súd zároveň podotýka, že výsledok konania Okresného súdu Čadca je známy od 5. septembra 2017 a v prípade neposkytnutia súčinnosti Okresným súdom Čadca vo forme mailovej komunikácie okresný súd mohol zvoliť inú formu zisťovania stavu požadovaného konania (napr. telefonicky, písomne atď.).

21. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľa a postupu okresného súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku konania a skutočnosť, že vo veci nie je právoplatne rozhodnuté, dospel

k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

III.

22. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, prikázal okresnému súdu, ktorý vo veci aktuálne koná, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výrokovej časti nálezu).

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

24. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

25. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti požadoval finančné odškodnenie v sume 500 €, ktoré odôvodňoval právnou neistotou, ako aj tou skutočnosťou, že doterajší priebeh konania vykazuje znaky zbytočných priet'ahov.

26. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania, a aj tú skutočnosť, že vo veci zistil porušenie základného práva. Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy aj všetky uvedené okolnosti ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi požadovanú sumu 500 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výrokovej časti nálezu).

27. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

28. Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby, pričom dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie ústavnej sťažnosti) boli uskutočnené v roku 2017 a jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) bol vykonaný v roku 2018. Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom v celkovej sume 570,05 €.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

30. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018